

TRYGGINGARSAMBANDIÐ
FØROYAR

Føroya Kriggstrygging... telf. 372 Føroya Sjóvátrygging... telf. 372
Føroya Brunatrygging... telf. 372 Føroya Vanlukkutrygging telf. 221

Vit tryggja:

**Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs
bilar o. a.**

Føroyingar eiga at tryggja
í landsins egnu trygging -

Føroya Bjór

Øl- og Mineralvatnsvirki

Máltráð nr. 4

**FØROYA PILSNAR
EKTA MALTØL**

Øl og mineralvatn verður bert sent til teir kundar, ið senda
kassar og fløskur aftur. **Sendið tómt góðs aftur!**

EINAR WAAG Klakksvík.

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
TÓRSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsögn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.
Renta av bankabók 3½ % p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kom-
munukantórið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimað.
Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heima grót ella
skerv uttan við einum lími av vegnevndini ella einum umboðsmann
fyri kommununa.

Fredbjar sóknar kommuna

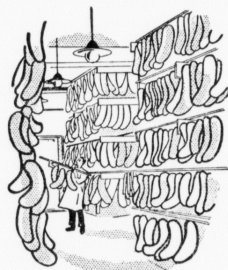
FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT



**Tað eru roykpylsurnar ið
duga tær frá HOULBERG**

Matligt er, og væl rýkur, tá ið
hurðin verður gloppað inn í royk-
rúmið hjá Houlberg, har hundrad-
tals nossligar roykpylsur hanga lið
um lið til at „búnast“... HOUL-
BERGs roykpylsur eru gjørdar av
fyrsta flokks tilfari, vælkryddraðar,
vælsaltaðar og vælbúnar...

• Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG A/S
KØDBYEN KØBENHAVN

Hví Sosialin?

Tí, sum Norðlýsið sigur : hann er ALTÍÐ bestur.

Heðin Brú: Fedgar á ferð.

Ketil reiði seg og gav honum nakrar seiðir.

»Takk, takk«, segði Klávus, »Gud skoðar hjartalagið og aftur-
lónar eiðini ta lítlu gávuna, tá ið tað sjeýnda seglið verður brotið.«
So fór hann.

Men tá rópti Lias Berint á hann: »Far ikki so frá okkum korti,
stöðga eina løtu. Tú er prestur, ið dugir: orðið verður til seið,
beinan vegin«.

Men Klávus stöðgaði ikki á, hann slepti sær av durunum.

»So sigur man um«, læði Lias Berint. »Hövu vit báðir verið so
dugnalgir, sótu vit ikki her, skarpir sum hornspónir«.

Men Ketil helt hetta ongan dugnaskap vera: »Tá vildi eg heldur
lagt eyguni saman, enn farið biddaragongu«.

Tá kom ein tjúkn, tey hoyrdu, hvussu tað glumdi á takið, og
tungir svartir dropar fóru at detta niður úr erva.

»Tann skarns leki, sum allastaðnis er«, ilskast Ketil, hann tó
húgvuna og turkaði sötvatnið burtur av hálsinum. »Tað reiv hjá
mær í storminum, ið var, annars hevur verið toluliga turt her«.

»Tala mær ikki um«, svarar Lias Berint, hann tekur hondina
niður millum herðar. »Lekin og loppan elta menniskjuna. Men tað
er, sum hann sáli abbin var vanur at siga: Lúsin er ein skemd,
men danimaður er, um enn loppan er undir lonini«.

Tá fór Kálvur at læa.

Hvørjum hann læði at?

Jú, hann helt, at bara innanhýsisfólk tosaðu um loppur.

Ketil kona legði knívin og fór upp at ganga.

»Hvi gongur tú og hundveður í rúgvuni?« spyr Ketil.

»Eg ætlaði at gera tykkum nakrar grónseiðir til náttúrða, nú
ætlaði eg at finna mær nakrar stórar«.

Tað var sum Lias Berint fekk veingir: »Á Jesus vælsigni tykk-
um, grónseið. Nú havi eg búð hjá einum rokkipara í ellivu ár, men
so eiðabart, at eg havi leskað grónseið«. Og vatnið rann úr tonn-
um á gamla, so hann mátti svölga í stórum.

»Nei, tað hugsi ege, heldur Ketil kona, »tú hevur fingið tað,
ið finari er, soverðin fólk liva frá handli, veit ege«.

»Ikki veit eg, hvussu tey liva«, suffar Lias Berint, »uttan tað
fýsir ikki mær. Maturin er ikki munnerandi, sum tey vevja hann
saman. Nú fæst ikki heldur ein tvøstbiti, uttan hann annaðhvørt
verður saksaður ella meiggjaður út á pannuni. Pott sær tú ikki,
tað er ikki fint... Og so henda veikans sós, Gud forlái mær, hvat
eg sigi, sum altíð skal vera. Hvussu skulu mínir fingrar halda til

at kráma í soverðinum, eg skáldi meg. Og gaffil er mín andstygd«.

Tá heldur Kálvur fyrri: »Var tað eg, hevði eg gjørt mær ein
lítlan klepp at krókt bitarnar uppúr við«.

»Halt munne, ilskast Ketil, seg ikki altíð og tvassa uppi, tá ið
tey eldru tosa. Far heldur og gev fólk nakrar seiðir. Tað er gam-
alt at bera eina kóking í húsin her á garðinum, tá ið veiði kemur
heim«.

Nei, hann tordi ikki. Tað var so myrkt og áarfóri: »Kanska
ljósini ganga«.

»Tvælt. Lat teg í ein oljudans, ljósini eta teg ikki«.

Kálvur mátti fara.

»Takk, takk, sögdu konurnar, tá ið Kálvur kom við seiðinum.
»Takka mamma tini fyrri«. Menninir rembdur seg óvindsjúkir á
brikunum og sögdu einki.

Tá ið Kálvur kom fyrri dynnar í Klávusarhúsi, fekk hann hug
til at fara inn og friggja, men hann tordi ikki, tí gentan hevði fing-
ið skrubb, og Klávus hevði tjórað hana. So fór hann niðan.

Ketil koyrði hann avstað aftur: »Far oman til Klávus og læn
okkum nakrar fjalir, vit mugu seta undir leka, her livst ikki«.

Men Klávus vildi ongan við læna, segði, hann átti ongan.

»Skamm og last í hatta, innan sýtið ikki re«, deildi Ketil, »men
vit bjarga okkum kortini«. So tóku teir triggjar hurðar av hongsl-
unum og lögdu upp í erva, settu dastið av ilótum, í húsunum vóru,
uppá, förkaðu seg so, til teir sótu turri.

Tá komu seks abbaðörn buldrandi.

Hvat tey gingu eftir úti í óveðrinum? Um tey vóru konin at
fáa sær seið?

»Nei, vit eiga nógvan sjálv, men pápin biður tann fremmenda
mannin og abban koma oman«.

»Ja, vit skulu koma oman, tá ið vit hava svölgt ein náttúrðabita«.
Hvat hann vildi teimum.

Tað vistu tey ikki.

Tá var kókað, konan rendi av, gróv ein bera í seiðarúgvuna
fyri pottinum og bað teir fáa sær.

Ketil tók sær upp á tumminin av grónsápu og fór út í ána at
vaska roðsluna burtur av sær, men Lias Berint turkaði sær bert
upp í grasið í takskeggjunum: »Tað er ikki skarn soverðið«, helt
hann. So seta teir seg aftur á kryvjingarsessirnar at eta náttúrðan.

Ketil tók sær upp á tumminin av grónsápu og fór út í ána at
leiðis, at man ongastaðnis fær helt seg afturat«, helt hann. So